

Изневѣра.

(Пѣе се на хоро).

241.

Бързо

Сто-янъ се бо-ленъ раз- бо-лѣ, де-ветъ го-ди-ни бо-лѣ-я

Стоянъ се боленъ разболѣ,
 Деветъ години болѣя,
 Деветъ постилки изгнои,
 Деветъ завивки покжса.
 Карà го майка всѣкжде
 По черкви и монастири,
 Отъ нийде помощъ не дойде,
 Прочулъ се Донкинъ монастиръ,
 Донкинъ монастиръ лѣковитъ,
 Между две вити планини.
 Закара майка Стояна
 И тамо майка да види.
 Още въ монастиръ не влѣзли,
 Монастиря се затвори.
 Майка Стояну думаше:
 — „Синко Стояне, Стояне,
 Майка ще да те попита,
 Що си ми толко грѣховенъ?“
 — „Мале ле, мила майчице,
 Нали ме питашъ, да кажа:
 Кога се съ Донка любѣхме,
 Ази си Донка излѣгахъ,
 Та трѣгна Донка по мене,
 Деветъ планини минахме.
 Донка ми дума, говори:
 Либе Стояне, Стояне,
 Изпрати бѣли хатове
 Зелена трева да пасатъ,
 Пъкъ ние да си починемъ.
 Донка я дрѣмка обори,
 Та си главата подложи
 На мойта дреха и заспа.
 Азъ си полата отрѣзахъ
 И се назади повърнахъ.